

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 591/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti DELTA WORK, a. s., Krivá 21, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Antolom, advokátska kancelária, Zbrojničná 12, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na spravodlivú odmenu za prácu a na uspokojivé pracovné podmienky zaručeného v čl. 28 Listiny základných práv a slobôd, práv na slobodu a bezpečnosť zaručených v čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Daňového úradu Košice IV a jeho protokolom č. 698/320/67047/2009/KOV zo 7. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti DELTA WORK, a. s., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti DELTA WORK, a. s., Krivá 21, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu a inú

právnú ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na spravodlivú odmenu za prácu a na uspokojivé pracovné podmienky zaručeného v čl. 28 listiny, práv na slobodu a bezpečnosť zaručených v čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Daňového úradu Košice IV (ďalej len „daňový úrad“) a jeho protokolom č. 698/320/67047/2009/KOV zo 7. septembra 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka porušenie označených základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom vidí v okolnosti, že opakovanú daňovú kontrolu, ktorá u nej bola začatá 14. januára 2009, vykonávali od 9. marca 2009 pracovníčky nepríslušného Daňového úradu Košice V. Sťažovateľka takýto postup považuje za v rozpore s vtedy účinnými ustanoveniami § 3 a § 24 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov.

Predseda predstavenstva sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], sa o tejto skutočnosti dozvedel až 3. apríla 2013 v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 5 T 11/2012, a to z výpovede svedkyne na hlavnom pojednávaní.

Podľa názoru sťažovateľky takto bolo porušené jej základné právo „na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Medzi také konanie sťažovateľ zaraduje aj konanie pred daňovým orgánom“.

Listom z 5. februára 2013 sa sťažovateľka obrátila na Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) so žiadosťou o preskúmanie rozhodnutia daňového úradu mimo odvolacieho konania, ktorú finančné riaditeľstvo prípisom z 18. marca 2013 vybavilo podľa sťažovateľky tak, že sa „odvoláva na premlčanie možného opravného prostriedku z dôvodov lehoty troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia“.

K tomu však sťažovateľka uviedla, že nemohla vedieť „až do doby výpovede“ svedkyne v trestnom konaní, že táto nebola zamestnankyňou daňového úradu, pretože „všetky listiny a protokoly boli signované a opečiatkované Daňovým úradom Košice IV... a na poverení neboli kontrolné daňové orgány príslušného úradu špecifikované tak, aby bolo možné jednoznačne špecifikovať, ku ktorému daňovému úradu patria“.

Sťažovateľka uviedla, že v jej veci „formálne síce konal miestne príslušný Daňový úrad Košice IV, avšak v skutočnosti daňovú kontrolu vykonávali zamestnanci iného daňového úradu, hoci miestne príslušní zamestnanci neboli z daňového konania vylúčení a nebol špecifikovaný dôvod zmeny kontrolórov“.

Ako sťažovateľka pokračuje, „Dňa 9. 3. 2009 v priebehu výkonu opakovanej daňovej kontroly a dokazovania poverilo Daňové riaditeľstvo bez oznámenia zmeny miestnej príslušnosti a dôvodu zmeny daňových kontrolórov na výkon daňovej kontroly... pracovníčky Daňového úradu Košice V. V tom čase už prebiehala opakovaná daňová kontrola z dôvodu zamietnutia doplatku dane riadnej daňovej kontroly pracovníkmi Daňového úradu Košice IV. Toto rozhodnutie po vrátení veci na opakovanú kontrolu vydalo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky s tým, že ho má vykonať Daňový úrad Košice IV už dňa 2. 12. 2008. Týmto rozhodnutím Daňové riaditeľstvo... vydalo dve rozhodnutia, ktoré si vzájomne odporujú a toto svoje rozhodnutie nijako zákonne nezdôvodnilo, aj napriek tomu, že v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. to bola jeho povinnosť...“

V uvedenom čase nemohlo byť zákonne vydané poverenie na výkon daňovej kontroly, nakoľko riadna daňová kontrola začala 3. 12. 2007 a bola ukončená 25. 4. 2008. Od toho času už prebiehala opakovaná daňová kontrola pracovníkmi Daňového úradu KE IV a tak už nemohlo byť vydané poverenie na daňovú kontrolu iným nie miestne príslušným orgánom Daňového úradu KE V. “.

Sťažovateľka tvrdí, že keď „opakovanú daňovú kontrolu vykonávali nekompetentní zamestnanci a nekompetentný správca dane, potom takéto rozhodnutie, za ktoré sa považujú rozhodnutia (záverečný protokol o kontrole a výmery) č. 698/230/26683/08/pav z 30. 10. 2010, č. 698/230/80588/09/pav zo dňa 10. 2. 2010, č. 698/230/26677/09/pov z 30. 10. 2010 a č. 698/230/21180/10/pav zo 16. 3. 2010, je potrebné považovať za nulitné“.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 5 dohovoru, sťažovateľka ho vidí v tom, že na základe postupu a rozhodnutia daňového úradu je proti predsedovi predstavenstva sťažovateľky vedené trestné konanie.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti meritórne nálezom takto rozhodol:

„I. Daňový úrad Košice IV vydaním protokolu č.: 698/320/67047/2009/KOV zo 7. 9. 2009 (a súbor súvisiacich listín uvedených v prílohe až pod listinu z 18. 3. 2014), porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 2 a čl. 28 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v rozpore s ust. § 3 a ostatnými zákona č. 511/1992Zb. z. v platnom znení, ak pri opakovanej daňovej kontrole a vydávaním listín a protokolov a pod hlavičkou miestne nepríslušného daňového úradu nekonal v tom čase v súlade s platnými právnymi predpismi,.

II. Protokol Daňového úradu Košice IV č.: 698/320/67047/2009/KOV zo 7. 9. 2009 (a súbor súvisiacich listín uvedených v prílohe, až po listinu z 18. 3. 2014), ktorého závery viedli k oznámeniu o podozrení zo spáchania trestného činu (list č. 698/320/85759/09/KOV zo dňa 19. 11. 2009) a začatiu trestného stíhania, ktoré je vedené na Okresnom súde Košice II. pod spisovou značkou 5 T 11/2012, spolu s rozhodnutiami (záverečný protokol o kontrole a výmery) č. 698/230/26683/08/pav zo dňa 30. 10. 2009, č. 698/230/80588/09/pav z 10. 2. 2010, č. 698/230/26677/09/pav zo dňa 30. 10. 2009 a č. 698/230/21180/10/pav zo 16. 3. 2010 sa zrušujú a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie miestne.

III. Daňový úrad Košice IV. je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti nálezu vo výške 331,13 EUR, a to advokátskej kancelárii JUDr. Dušan Antol,.. najneskôr do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa už skoršou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 16. júna 2013 domáhala vyslovenia porušenia svojich základných práv a práv, tak ako sú uvedené v záhlaví tohto uznesenia, práve postupom daňového úradu, ktorý spočíval vo vydaní protokolu č. 698/320/67047/2009/KOV zo 7. septembra 2009. Ústavný súd uznesením č. k. III.ÚS 365/2013-12 z 28. augusta 2013 sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie, keď dospel k záveru, že *„ak sťažovateľka nebola stotožnená, resp. nesúhlasila so závermi daňového úradu o vykonaní daňovej kontroly, mala možnosť domáhať sa preskúmania jeho rozhodnutí žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa § 247 až § 250k Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľka disponovala vo vzťahu k napádaným protokolom daňového úradu dostupnými*

a účinnými prostriedkami nápravy, ktorých včasné využitie mohlo zabezpečiť účinnú ochranu jej základných práv a slobôd.“.

Opätovne sa sťažovateľka v podstate s rovnakou sťažnosťou obrátila na ústavný súd aj 16. mája 2014. O tejto sťažnosti ústavný súd rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 413/2014-11 z 1. júla 2014 tak, že ju odmietol pre neprípustnosť, keďže vzhľadom na rozhodnutie ústavného súdu č. k. III. ÚS 365/2013-12 z 28. augusta 2013 išlo o „*prípád procesnej prekážky rei iudicatae, ktorej identifikácia v konaní pred ústavným súdom musí podľa... § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde viesť k odmietnutiu sťažnosti pre neprípustnosť*“.

Ústavný súd konštatuje, že aktuálnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. októbra 2014 sťažovateľka opäť žiada ústavný súd o vyslovenie porušenia tých istých práv, tým istým „porušovateľom“ a tým istým jeho rozhodnutím. Ide o absolútne identický petit – návrh rozhodnutia, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný. Pritom odôvodnenie súčasnej sťažnosti sa oproti dvom predchádzajúcim líši len minimálne bez ústavnoprávnej relevancie týchto odchýlok.

Ako v predošlom rozhodnutí ústavného súdu z 1. júla 2014, tak aj teraz ústavný súd poukazuje na § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd je nútený znovu zopakovať, že jeho uznesenie č. k. III. ÚS 365/2013-12 z 28. augusta 2013 bolo rozhodnutím o nesplnení procesných podmienok konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, avšak charakter konštatovanej procesnej prekážky vylučuje možnosť jej budúceho pominutia. Ak totiž v konaní o skoršej sťažnosti túto ústavný súd odmietne pre nedostatok vlastnej právomoci na podklade záveru o danosti právomoci iného (všeobecného) súdu preskúmať kritizovaný zásah orgánu verejnej moci, potom pri predbežnom prerokovaní neskoršej sťažnosti namietajúcej ten istý verejno-mocenský zásah nemôže byť podmienka právomoci ústavného súdu dodatočne splnená, keďže s účinkami pro preterito nemohla právomoc všeobecného súdu na prieskum označeného zásahu orgánu verejnej moci v relevantných časových okolnostiach zaniknúť.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre neprípustnosť z dôvodu prekážky veci rozhodnutej.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bezpredmetné zaoberať sa jej ďalšími procesnými požiadavkami.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2015